

Skvarčepis

Likovni izdelki
POROČILA

ZGODBE *Pesmi*

NAGOVOR GOSPE RAVNATELJICE

Drage učenke in učenci, dragi moji Skvarčki.

Marsikdo od nas se bo v teh dneh zazrl na preteklih 11 mesecev z željo, da najde v svojem spominu čim več dobrih misli in prijaznih obrazov. Oboje bo odlična popotnica za prihodnost.

A preden se leto 2022 res izteče, nas bodo obiskali trije dobri možje. Upam, da se bo vsaj eden od njih spomnil tudi na vas.

Želim vam lepe praznične dni polne dobrih misli in prijaznih obrazov.

Srečno in zdravo 2023!

Kristina Renko, ravnateljica

Arslan Durmišević, 1. c

KROMPIR IN KROMPIRJEVE POČITNICE

Že davno je, odkar se krompirjevim počitnicam reče krompirjeve počitnice. Ampak le zakaj se tako imenujejo? V tej zgodbi vam bom vse razložila.

Nekoč je živel Mila. S svojo družino je bivala na skromni kmetiji na vasi. Niso imeli veliko živali, so pa imeli ogromno posajene zelenjave. Izmed vse zelenjave so imeli največ krompirja.

Deklica je imela rada vse počitnice, razen jesenskih. Med tistimi počitnicami je imela Milina družina tradicijo, da je ves pridelan krompir pobrala iz zemlje ter ga jedla skozi vse počitnice. Ta tradicija Mili ni bila najbolj všeč, ker naj bi bile počitnice namenjene počivanju. Ne pa garanju.

Še vsako leto doslej so na kmetiji pridelali toliko krompirja, kot so ga lahko pojedli v okviru družine. Nekoč pa so ga pridelali veliko več. Pridelali so ga toliko, da ga je bilo dovolj za vse ljudi v vasici.

Prvi dan počitnic so zavihali rokave in začeli z delom. Mila se je rešila dela na polju in bila namesto pobiranja zadolžena za pranje krompirja. Čeprav ji je bilo kakršnokoli delo odveč, je bila pranja krompirja bolj vesela.

Že je prišel večer in vsi že so že zaključevali s svojim delom. Mila si je končno lahko malo odpočila. Slišala je, da se njeni starši pogovarjajo o načrtih za naslednji dan. Za vogalom jim je prisluškovala in slišala nekaj o prodajanju krompirja. Vedela je, da to spet pomeni nič počitka.

In res. Naslednji dan so vstali že zgodaj zjutraj in v svoj kombi naložili ves krompir ter se odpeljali proti bližnji tržnici v vasi, kjer so živeli.

Njihov krompir je bil pravi hit. Vsi so govorili o njem ter ga kupovali. In tako so krompirjeve počitnice dobile ime.

Lana Aisha Šibila Kozolič, 8. c

PLES NA ZAGORSKI PLOŠČADI

Bil je petek in ravno je prišel poštar, ki mi je izročil pismo. Na prvi pogled je izgledal zelo razkošno, skoraj kraljevsko. Ko sem ga odprla, sem ugotovila, da je bil res kraljevski. Bilo je povabilo na razkošni ples, ki ga bo kraljica gostila na mestni ploščadi v njenem rojstnem mestu. Ples je bil že naslednji dan, zato sem se brž uredila in odpravila po nakupih.

Obleke. Vse okoli mene so bile samo obleke. Bila sem v enem razkošnejših butikov v mestu, saj se je tako spodobilo za kraljevski ples. Pomerila sem veliko oblek. Na koncu sem se odločila za svetlo vijolično obleko, ki sem jo vlekla po tleh. Imela je rokave, ki so razkrivali moja ramena, na rokavih pa je bila še prečudovita čipka.

Bil je dan plesa in ravno sem se oblačila v obleko, moja spletična mi je ravno zategnila obleko, da me je tako stisnilo, da nisem mogla dihati. Lase mi je uredila v prečudovito figo. Končno je napočil čas odhoda. Vstopila sem v kočijo in se odpeljala. Ko sem prišla na ploščad, nisem mogla verjeti svojim očem. Včasih stara in oguljena tla so bila pokrita s tlakovci in rdečo preprogo, ponoči temno nebo so zdaj osvetljevale močne luči, ki so bile okrašene z rožami. Bilo je pravljичno. Takoj sem vedela, da si hočem tu najti moža. Usedla sem se ob stran plesišča in čakala. Čakala sem dolge ure in do mene je prišlo kar nekaj mož. V bistvu jih je prišlo zelo veliko. Vsi so hoteli z mano plesati, a jaz sem enega za drugim zavrnila. Nihče ni bil vreden moje lepote. Nobeden razen njega. Ko sem ga zagledala, sem začutila nekaj v

trebuhu, najbrž metuljčke. Ko se je skrivnostnež končno odpravil do mene, sem okamenela, njegova lepota me je ohromila. Ko kdo v pravljicah okameni, je to zaradi sovraštva, le da tokrat to ni bilo sovraštvo, ki mi je popolnoma onemogočilo premikanje. Bile so njegove oči, oči tako modre, da bi jih lahko zamenjal za samo nebo. Bile so polne občudovanja in njegovi lasje, bili so popolni, že od daleč se je videlo, da so mehki kot svila. Ko me je vprašal za ples, sem takoj privolila. Vrtela sva se in vrtela in vse bolj približevala mestnemu jezeru. Še vedno sem bila izgubljena v njegovih očeh, tako izgubljena, da nisem opazila, kako se je pooblačilo, nisem opazila močnega vetra, ki je odnašal stvari s ploščadi, nisem opazila valov, ki so se naredili na jezeru, nisem slišala krikov povabljenih, naj se vrnem in da je moj soplesalec nevaren, ampak opazila sem, kako so se njegove lepe modre oči spremenile v tako temno rjave, da so izgledale črne, opazila sem, kako se je občudovanje, ki me je prej gledalo, spremenilo v zlobo. Šele takrat sem opazila oblake, veter, valove, šele takrat sem slišala krike in šele takrat sem ugotovila, da bo to moja poguba. Zaslepila me je lepota. Nisem mogla verjeti, da je nekdo lahko tako krut, kot je bil moj soplesalec. Preden sem se zavedala, sem že bila pod vodo.

Ana Savšek, 9. c

Trudila sem se izviti iz njegovega prijema, a mi ni uspevalo, moj soplesalec oz. kdorkoli je že bil, me je vlekel vse globlje pod vodo. Pomislila sem na to, kako bi se izteklo, če bi enemu izmed mož, ki so me vprašali za ples, dala priložnost. Hip zatem pa sem prišla do spoznanja, da sem bila enako kruta do vseh mož, ki sem jih kadarkoli zavrnila, kot je bil moj soplesalec do mene s tem, ko me je pretental in me vlekel v pozabo. Ugotovila sem, da lepota ni vredna tega, kar je na notranjosti in to je bila moja zadnja misel, preden me je prevzela tema.

Špela Pervinšek, 8. b

Učenci izbirnega predmeta Likovno snovanje

PLES NA ZAGORSKI MESTNI PLOŠČADI

Bila je topla poletna noč v Zagorju. Organiziran je bil ples na mestni ploščadi in Urška se je odločila, da se ga bo udeležila.

Urška je bila prava zapeljivka, vsakemu fantu je bila lepa. In tako pride na ploščad, še posebej zapeljivo oblečena. Ampak je zavrnila vsakega fanta, češ, da ni dovolj lep. Ko pa je ura odbila osem, je Urška zagledala najbolj šarmantnega mladeniča na celem plesu. Kot da bi bil njen srečen dan, je ta mladenič pristopil k njej in jo povabil na ples. Urška je bila tako očarana, da je takoj rekla ja. Izkazalo se je, da ta mladenič odlično pleše. Urška je bila še bolj navdušena nad njim. A čez nekaj časa so jo začele boleti noge, saj že dolgo ni tako dolgo in zavzeto plesala. Kmalu za tem je začelo grmeti in se bliskati in Urška se je kar malo ustrašila. A mladenič jo je potolažil in zato mu je Urška še bolj zaupala. Ko jo je povabil, da bi se z njim zapeljala na motorju, je kot začarana privolila.

Ker pa je bila noč in je bilo vse megleno, sta kmalu zavila s ceste v Savo in za vedno izginila.

Anej Pušnik 8. b

BOŽIČNO-NOVOLETNI PRAZNIKI

Božič praznik je prelep,
komaj čakamo ga vsi.
Ko zjutraj zbudimo se,
pod smrečico je presenečenje.
Če čez leto pridni smo,
nas dobri možje obišejo.

Ko pa božiča konec je,
novo leto prikaže se.
Napišemo si novoletne želje
in odštevamo do polnoči.

Erin Grešak, 7. a

Ambrož Kastelic, 1. c

DOBRI MOŽJE

Decembra nas obišejo trije možje,
Miklavž, Dedek Mraz in Božiček.
Vsak prinese nam darila,
kocke, medvedka in lutko, ki bo
govorila.

Miklavž prvi nas obiše,
a samo, ko nas ni doma!
Če pa gremo na sprevod še tam ga
vidimo,
ko se vrnemo domov darila pod
smreko najdemo.

Drugi je gospod Božiček,
ki slavi po celem svetu.
nas vse obiše ob vsakem dobrem
letu.

Na koncu pa še Dedek Mraz,
ko je mrzlo, ima čisto rdeč obraz.
Sam znan je pa po svojih palčkih.

Evita Klopčič, 1. a

Ina Zaletel, 7. a

VESELI DECEMBER

Spet tukaj je december,
vsi smo ga veseli.

Ko Miklavž s parklji obišče nas
in po cesti nas pozdravlja.
Ali ko Božiček s palčki in jelenčki pride
od tam daleč,
kjer se reče severni pol.

Po prazniku,
ki nam dobro voljo prikaže,
se tu pojavi novo leto.
Ko ura odbije polnoč, vsi veseli smo,
saj novo leto je.

A ne smemo pozabiti še na enega
dobrega moža,
ki po novem letu obišče nas,
to je vendar Dedek Mraz.
Ima dolgo belo brado
in darila nam prinese.

December prelep mesec je.
Zunaj je vse belo,
vsi komaj čakamo,
da sneg zapadel bo.

Erin Grešak, 7. a

Alina Trumić, 4. c

Anže Primc, 1. c

VESOLJE V MENI

Strah me je, ko sama v temi sedim,
zelo me je strah in ne vem, kaj naj
naredim.

Povsod tišina, nobene luči,
ko luč prižge se, mi strah popusti.

Sonce posije v moje srce,
takrat spet varno počutim se.

Ni razloga za skrb in strah,
saj tu je objem, ki mi je znan.

Ajda jeraj, 4. b

Vesolje je v meni, ko grem po poti,
ko na skali sedim, ko zvezde lovim.

Ko vesolje je v meni, sem čisto
prevzeta,
od lune in zvezd, sem polna veselja.

Ela vetršek, 4. b

Jernej Habjan, 1. c

MOJA NOTRANJA GALAKSIJA

Ellen Klopčič, 4. b

Marsikaj v moji glavi se dogaja.
Čustva in občutki,
misli in ideje,
vse v meni razgraja.

Notranjost moja sicer ni zelo drugačna,
kot kaže se navzven.
Vendar nekaj občutkov obstaja,
ki nikoli jih ne izdam vsem.

Vsi, ki me poznajo, vedo,
da sem prijazen, tovariški ...
Vendar kadar nad menoj tiči črn oblak,
za krajši trenutek pač nisem tak.

Matic Troha, 8. c

ANGEL

Vedno ob tebi je nekdo.
Nekdo, ob kateremu ti je zelo lepo,
nekdo, ki te rad spodbuja,
nekdo, ki se s tabo kuja,
nekdo, katerega misel te gane,
da ga pustiš, da te objame,
da zaceli še najgloblje rane,
da te popolnoma prevzame;
nekdo, ki ti ostaja zvest
in si ti njegova povest,
nekdo, ki te nikoli ne zapusti
in ves čas ob tebi ždi.

Patricija Škrabar, 8. c

Maks Kokalj, 1.c

SKVARČA UGIBA

Kdo je ta,
Ki namesto telesa 3 krogle ima?
Kdo je ta,
Ki namesto gumbov kamne ima?
Kdo je ta,
Ki namesto skozi nos, skozi korenje diha?

Kaj je to?
Po zraku leti,
Na tla prileti
In se hitro stopi?

Božičku pomaga,
Rdeč nos ima,
Vleče sani,
Lahko leti.

Svetovno znan,
Darila prinese
In slabo voljo stran odnese.

Nikdar se ne ustavijo,
Hitro bežijo,
Na njih otroci po hribu navzdol vreščijo.

Najlepši čas,
Zunaj je mraz,
Hiša je okrašena
In jelka postavljena.

Lana Aisha Šibila Kozolič, 8. c

Ana Jelen, 1. a

Ajda Jeraj, 4. b

PRAZNIČNE SESTAVINE

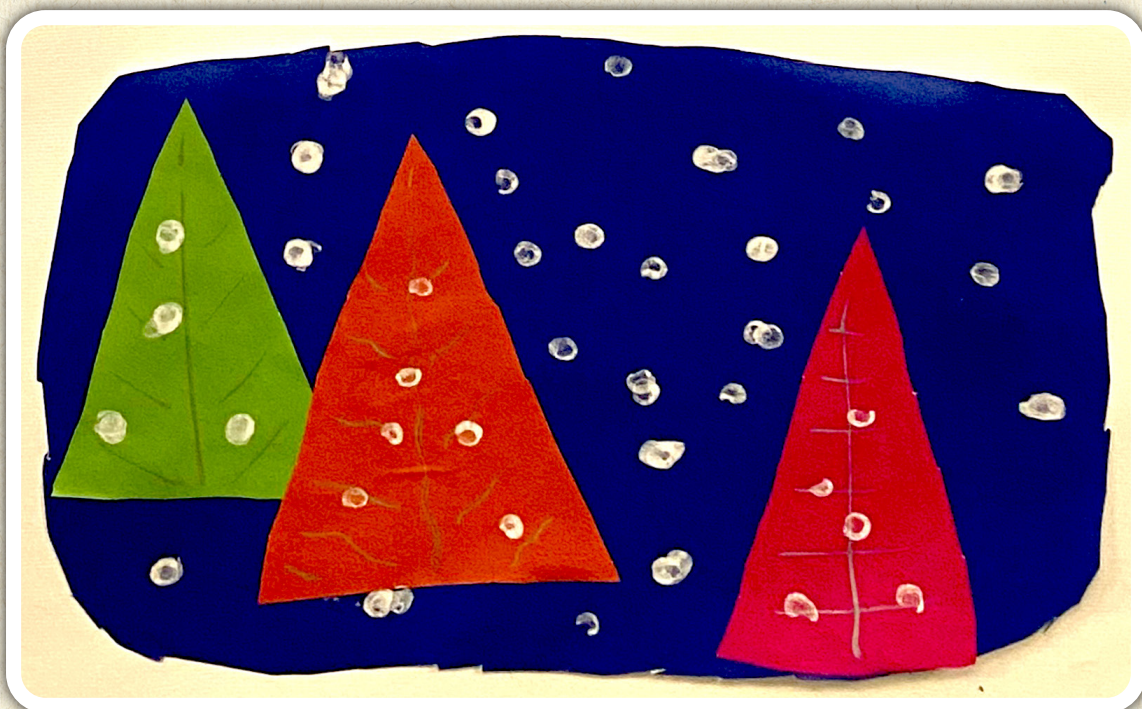
Za vesele praznike moramo tudi mi nekaj narediti. Vsakoletni prazniki so za nas zelo pomembni saj so del nas in naše kulture.

- Vsak praznik ima svoje sestavine, ki so pomemben del njih, saj jih sestavljajo.
- Pri sestavinah moramo biti pozorni, saj si za druge ne želimo nič slabega.
- K njim spada tudi hrana npr. ob veliki noči: pirhi, kruh, hren, pomaranče ...
- Praznične sestavine so pa tudi ljudje, s katerimi si želiš preživeti praznike. Družina, prijatelji, sošolci/sošolke ...

Božič:

- veselje,
- sreča,
- veseli prazniki za vse ljudi,
- vse dobro,
- medenjaki,
- potica,
- pisane sladkarije in še več,
- za božič, ki je družinski praznik se pa po navadi družimo z družino in prijatelji. □

Ina Zaletel, 7. a

Aylin Durmišević, 1. c

SKVARČA POROČA

ŠOLSKO TEKMOVANJE BOBER 2022/2023

V drugem in tretjem tednu novembra je po vsej Sloveniji potekalo šolsko tekmovanje Bober. ACM tekmovanje iz računalniškega mišljenja Bober, katerega organizator za Slovenijo je ACM Slovenija v sodelovanju z Univerzo v Ljubljani, Univerzo v Mariboru in Univerzo v Kopru, je sestavljeno iz treh tekmovanj: Bobrček (za učence od 2. do 5. razreda osnovne šole), Mladi bober (za učence od 6. do 9. razreda osnovne šole) in Izkušeni bober (za dijake srednjih šol).

Tudi naši učenci so se udeležili šolskega tekmovanja. Udeležilo se ga je 132 učencev, na tekmovanju so sodelovali učenci matične šole in obeh podružničnih šol. Bronasta priznanja je prejelo 14 drugošolcev, 12 tretješolcev, 9 četrtošolcev, 4 petošolci, 1 šestošolec, 4 sedmošolci, 4 osmošolci in 2 devetošolca.

Vsem tekmovalcem čestitam za izkazano zanimanje in znanje.

Dušan Malič, mentor

SKVARČA SPRAŠUJE

INTERVJU Z GOSPO UČITELJICO NADO BREZOVAR

Nekateri najbrž že veste, da nas letos na koncu januarja zapušča dolgoletna organizatorka šolske prehrane gospa učiteljica Nada Brezovar. Morda ste celo že spoznali njeno naslednico gospo učiteljico Mojco Bernot Sotenšek, ki je že na naši šoli. Gospo učiteljico Nado pa sem, preden se upokoji, prosil, da mi izda nekaj svojih najljubših trenutkov, spominov, ki jih je doživela med svojim časom na naši šoli. Preberite, kaj nam je povedala.

Gospa Brezovar, bili ste dolgoletna organizatorka prehrane na naši šoli. Katerega leta ste prevzeli to vlogo?

Začela sem 1. septembra 1984.

Ste pred tem počeli kaj drugega na šoli? Ste učili kakšen predmet?

Ne, takrat sem nastopila svoje prvo redno delovno mesto na šoli.

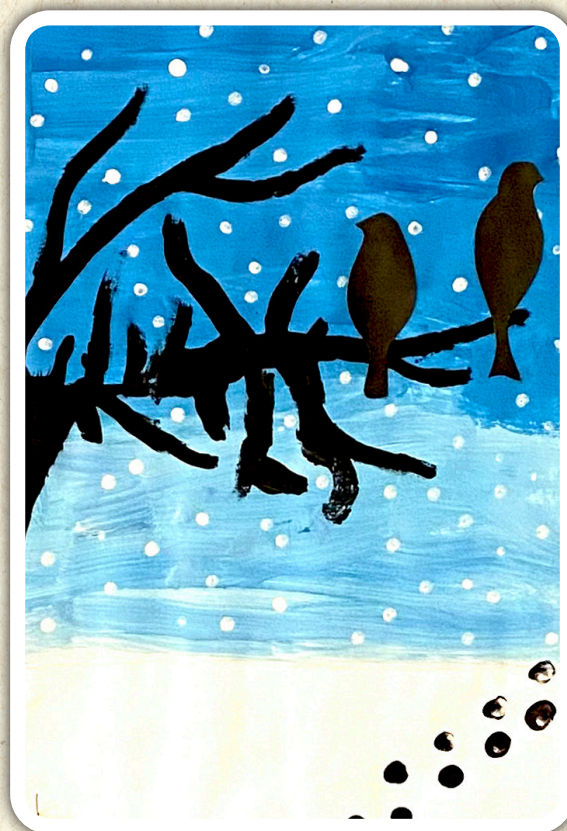
Kaj pa preden ste prišli v našo šolo, ste imeli kakšno drugo službo?

V času študija sem med počitnicami delala v ETI, takrat se je štelo, na tako imenovani Keramiki (Eti), delo v pokojninsko dobo. Pred nastopom službe sem delala še nekaj mesecev v Domžalah, v družinskem podjetju Flere, ki so bili sorodniki po moževi strani.

Kako je potekalo vaše delo organizatorke prehrane? Zraven ste tudi učili, vam je to predstavljalo oviro pri delu s prehrano?

Težko je usklajevati delo v kuhinji s poučevanjem v razredu. Število kosil se je od leta 2005, ko smo širili kuhinjo, povečalo z 240 na 900 obrokov.

Ko pa sem začela delati, smo imeli na šoli le 80 kosil. Vsako leto sem pisala ravnateljici, da želim samo poučevati. Vem, da ni bilo dovolj ur gospodinjstva, biologije pa tudi ne, glavni razlog pa je bil, kdo naj bi bil na mestu organizatorja prehrane.

Filip Sušnik, 1. c

Predvidevam, da ste v vašem delovnem času na šoli doživeli veliko dogodkov in prijetnih trenutkov. Nam lahko poveste kakšnega, ki vam je najbolj ostal v spominu oziroma vam je najljubši?

Spominov je veliko. V šolo nisem nikoli hodila le zaradi zaslužka. Pri meni nekaj štejejo drobne pozornosti med učencem in učiteljem. To, da se ti učenec v šestem razredu pride osebno zahvalit in reče: »Hvala, da ste nam omogočili poskusiti granatno jabolko, drugače ne bi nikoli vedel,

da je tako dobro in je postalo moj najljubši sadež!« Ko greš iz trgovine, pa vidiš dva mladeniča srednjih let, te pozdravita in slišiš v ozadju, ko reče eden izmed njih: »To je bila moja najljubša učiteljica, pri njej smo se imeli vedno dobro, smo delali, jedli in se smejali.« Ali pa ti zapiše in te dobesedno "sleče", kolegica v knjigo:

»Nada je nekdo, ki izredno malo govori. Njene želje in izrečene misli pa so jasne in odločne. Je človek, ki ve, kaj hoče. Človek, ki verjame vase in v svoja prepričanja – in se zanje tudi bori. Kot levinja, če je to potrebno. Ima izrazito obrazno mimiko, ki pove več kot tisoč besed. Najbolj me prevzamejo njene oči, ko je pogled topel, pomirljiv. Ničesar ji ni potrebno reči. Vse je povedano. Je ženska z izjemno energijo. Pripravi te, da narediš stvari, za katere si bil prepričan, da jih ne zmoreš. Ker ti da vedeti, da verjame vate. In ji verjameš. Ker drugače itak ne moreš. Preveč je iskrena, da bi lahko dvomil ...«

V šolski prehrani smo, sploh pri samopostrežnih malicah, videli nekaj zelo zanimivih in edinstvenih jedi? Ste si jih izmislili vi? Imate mogoče najljubši recept? Nam ga lahko na kratko opišete?

Samopostrežna malica teče že od leta 2005. Najprej enkrat, potem štirikrat in čez tri leta vsak mesec do usodnega časa korone, kjer smo spet prišli na dva do trikrat letno, a letošnje leto smo se vrnili na mesečno dogajanje. Vsebina se je vedno oblikovala po mojih idejah ter idejah sodelavcev v naravoslovnem aktivu. Hrana za posamezno samopostrežno malico nastaja v moji glavi, vedno pa sem prosila tudi sodelavce v kuhinji, da povedo svoje mnenje in idejo dokončajo. Brez kuharjev, ki mi nikoli niso rekli ne, vsega tega ne bi bilo. Tisti, ki pride na malico, si nikoli ne more predstavljati, koliko dela stoji za pripravo posamezne malice. Vi ste premladi, da bi izkusili naše najbolj udarne malice. Ponosna in hvaležna sem vsem sodelavcem,

ki so pomagali pri izvedbi npr. originalnih del slovenskih impresionistov, prve in druge izdaje slovenskih knjig, starodobnikov, kulturne dediščine našega kraja ... Najbolj sem ponosna na izvedbo 50-letnice šole, kjer smo vse posvetili delu našega učitelja in akademskega slikarja Franca Kopitarja. Pri izvedbi smo sodelovali tako kuharji, učitelji šole kot starši. Ustvarjali smo prave kulinarčne umetnine po originalnih predlogah slikarskih del Kopitarja.

Iza Kovač, 1. a

Ali so se prehranjevalne navade otrok od vaših začetkov pa do danes kaj spremenile?

Navade delno, želje ostajajo iste. Vsako leto izvedem anketo o šolski prehrani, tako zahtevajo smernice. Že vnaprej vem odgovore. Hamburger, hrenovka, burek so želje na prvih mestih, v zadnjem času pa se pojavlja kebab. Navade otrok so se spremenile. Ko sem učence in starše obvestila, naj pijemo vodo, da soka ne bo več v tetrapaku, je bilo že obvestilo nekaj nezaslišanega. Po nekaj letih pa veselo ugotavljam, da že tretjina učencev pije vodo in morda četrtnina samo vodo.

Najbolj nenavaden zapis pa se mi je zdela želja po kaviarju.

Katere so glavne spremembe?

Kot sem že odgovorila, je bistvena sprememba v napitkih, čim manj embalaže in voda.

Jogurti, namazi tudi ne porcijsko, torej skodelice. Možnost alternativne malice, maslo, prej smo imeli še kosmiče z mlekom. Salama, sir in zelenjava, torej vse se ponuja ločeno v posodah, tako da zadovoljimo več okusom. Sadje, zelenjava se ponuja v treh nadstropjih šole in še pri prvih razredih. Spodbujamo k ločevanju odpadkov in neprevzetih živil, da je odpadkov malo, neprevzeta živila pa se lahko uporabijo ponovno.

Leta 2018 ste izdali tudi knjigo. O čem je govorila? Jo lahko na kratko povzamete?

Knjiga je objavljena na spletni strani šole, prilagam povezavo.

https://drive.google.com/file/d/1h3noltFogKCXTBa71c_Z7ihguoc3ktvP/view

Preberite jo, kajti v njej je vsa zgodovina gospodinjstva v Zagorju do današnjih dni.

Na začetku januarja se boste zasluženo upokojili. Kaj boste počeli zdaj, ko boste imeli več prostega časa?

Želje so eno, realnost pa druga. Imam tri vnukinji in mislim, da bo moje tretje življenjsko obdobje posvečeno njim. Ukvarjam se z vrtnarjenjem ter zapisovanjem oseb v družinsko drevo Zagorja, ki je dostopno vsem, brezplačno, na spletni strani Občine Zagorje ob Savi.

Boste pogrešali šolo, sodelavce in učence? Se boste v šolo še kaj vračali?

Vso delovno obdobje sem imela šolo za drugi dom. Vedno sem razmišljala, kaj lahko

spremenim, izboljšam, tudi med dopustom. Čisto si ne znam predstavljati, kako bom to spremenila v svoji glavi. Verjamem, da se mi bodo misli vračale, da bom spremljala spletno stran šole in dogajanje. Vračala se bom le toliko, da bom pripeljala ali odpeljala vnukinji, prišla na kakšno povabilo.

Verjamem v svojo, mojo, vašo šolo. Verjamem, da je naša šola najboljša, da ima dobre učitelje in najboljše učence, da ima idealno vodstvo in kuharje, ki vedo, da so zaposleni zaradi vas, učencev. Svoje delovno mesto prepuščam najboljši možni zamenjavi, gospe Mojci Bernot Sotenšek, ki je bila tudi moja učenka in jabolko res ne pade daleč od drevesa.

Vam, učenci, pa želim, da vedno razmišljate dobro, tudi, če se vam kdaj svet podira pod nogami, vedno je svetloba na koncu hodnika.

Spoštovana gospa Nada! Najlepša hvala za pogovor. Tudi mi vam želimo, da bi uživali v pokoju in se še radi vračali v našo šolo.

Matic Troha, 8.c

Leila Džombić, 1. c

INTERVJU Z UČITELJICO MARINKO TROHA

V tem letu nas zapušča oziroma nas je že zapustila tudi učiteljica in nekdanja pomočnica ravnateljice Marinka Troha. Mlajše generacije pa jo najbrž poznate kot učiteljico v podaljšanem bivanju, kjer je učila zadnjih nekaj let. Mene pa je zanimalo nekaj o njenem delu, času na šoli, spominih in načrtih za prihodnost. Preberite, kaj sva se pogovarjala.

Učiteljica Marinka, pozdravljeni. Najprej me zanima, kdaj ste začeli učiti na naši šoli?

Na naši šoli sem začela učiti 1. 9. 1987.

Kdaj pa ste postali pomočnica ravnateljice? Koliko časa ste opravljali ta poklic?

Delo pomočnice ravnateljice sem opravljala 18 let, začela pa sem v šolskem letu 2000/2001.

Ali ste, preden ste začeli delati na naši šoli, delali še kje drugje?

Najprej sem kot učiteljica začetnica štiri leta učila na Osnovni šoli Karla Destovnika Kajuha v Ljubljani, nato pa sem do nedavne upokojitve učila na naši osnovni šoli, ki sem jo kot učenka obiskovala tudi sama.

Kako je potekalo vaše delo pomočnice ravnateljice in s čim ste se ukvarjali?

Delo pomočnice ravnateljice je zelo pestro, saj poleg poučevanja, ki je tudi del delovne obveze, sem sodi tudi organizacija dela na šoli. To pomeni, da urejaš nadomeščanja in dežurstva, sestavljaš urnike, skrbiš za šolo kot stavbo ... Kadar pa so kakšne obletnice ali dogodki, pa si vključen tudi v to.

Kaj pa učenje, ste radi učili?

Ja, učila sem zelo rada. Predvsem mi je bilo ljubo učenje na nižji stopnji, v četrtem in petem razredu. Zelo mi je bilo žal, ko sem se morala zaradi opravljanja dela pomočnice ravnateljice, odpovedati večini tega dela.

Katere predmete ste učili?

Po poklicu sem profesorica razrednega pouka, zato sem včasih lahko poučevala od prvega do petega razreda, po novem pa tudi šesti razred. Največ sem učila v četrtem in petem razredu pa tudi posamezne predmete. Na podružnični šoli Čemšenik sem po eno leto učila likovno vzgojo, tehniko in tehnologijo in gospodinjstvo. Na matični šoli pa glede na potrebe, predvsem manjše učne skupine matematike in slovenščine v četrtem in petem razredu, največ časa pa sem prebila v podaljšanem bivanju.

Ema Bizjak, 1. a

Verjamem, da ste na šoli doživeli veliko dogodkov in trenutkov. Nam lahko poveste enega, ki se vam je najbolj utrlil v spomin?

Trenutkov in dogodkov je bilo veliko, k sreči manj slabih in več dobrih. Dva sem že delila z vami. Tudi tretji sega daleč nazaj, ko smo še hodili s četrtošolci v šolo v naravi v Vrsar. Tam ni bilo zunanjih učiteljev, kot jih imate danes v CŠOD, ampak smo vse dejavnosti organizirali in izvajali sami. Skupaj z nami so bivali tudi učitelji in učenci OŠ dr. Slavka Gruma. Z njihovimi učitelji smo se dogovorili, da učencem priredimo svojevrsten športni dogodek. Učiteljice smo proti učiteljem, ki so imeli zadaj zvezane roke, odigrale nogometno tekmo. Učenci so bili navdušeni in so burno navijali. Ne vem več, kdo je zmagal, spomnim se pa, da sem pri obrambi pred svojim golom z vso močjo padla na zadnjo plat. Lahko bi se kar dobro poškodovala, če me ne bi ujela naša vratarka Dani, ki je bila iz sosednje šole. Vedno, ko se vidiva, mi pokaže roko in pravi, da še vedno čuti posledice naše tekme oziroma njenega posredovanja. Ja, vsi spomini na skupaj preživete tedne z OŠ dr. Slavka Gruma, so zelo lepi.

Kaj boste počeli sedaj, ko ste se upokojili? Imate kakšne posebne cilje oziroma načrte?

Zaenkrat se moje življenje ne bo bistveno spremenilo. Posvečala se bom predvsem skrbi za 99-letno mamo, vnuko, domače okolje, vrt ... Kaj pa bo življenje prineslo čez leta, bomo pa še videli.

Se boste sedaj, ko ne boste več delali, v šolo še kaj vračali?

Ja, seveda, na kakšno kavico v knjižnico ali pisarno se bom že povabila (smeh). Hodila bom tudi po vnukinjo, če me boste povabili na kakšno prireditev, bom pa tudi z veseljem prišla.

Tako, pa je najin intervju pri koncu. Bi želeli še kaj sporočiti učiteljem oziroma vsem vašim bivšim sodelavcem na šoli? Kaj pa učencem, imate kakšno misel tudi za nas?

Spoštovani VSI bivši sodelavci in sodelavke! Najlepše se vam zahvaljujem za lepa leta, ki sem jih preživela z vami. Z veseljem in ponosom se jih bom spominjala. Ostanite takšni, kot ste, čeprav ste vedno lahko še boljši, in še naprej uspešno krmarite med novimi izzivi, učenci in osebnim življenjem.

Dragi moji učenci. Da, še vedno ste moji, čeprav me vsi ne poznate. Hvala za vse lepe trenutke, ki sem jih delila z vami. Ne pozabite, šola je vaš drugi dom, uživajte v njem, spoštujte učitelje in si pridobite znanje, ki ga boste potrebovali za izpolnitev vaših ciljev. Srečno vsem!

Spoštovana učiteljica Marinka, hvala, da ste si vzeli čas in nam povedali nekaj o sebi. Želim vam vse dobro in prijetna leta v pokoju. Vam, dragi bralci, pa upam, da je bil ta intervju zanimiv in da ste ga z veseljem prebrali. Lep pozdrav tudi vam.

Matic Troha, 8. c

Rebeka Štendler, 1. c

ŠOLSKE ŽELJE

Vsem prvošolcem želim veliko zabave, da smeh se v snegu vname.

Vsem drugošolcem želim, da bodo darila z veseljem odpri in se v srca svojih domačih zazrli.

Vsem tretješolcem želim, da se bi zunaj igrali in bi veliki snežaki nastali.

Vsem četrtošolcem želim, da bi božične pesmi peli in bi bili zelo veseli.

Vsem petošolcem želim, da bi snežinke lovili in ostali nagajivi.

Vsem šestošolcem želim, da bi si smuče nadeli in z njimi po hribu prispeli.

Vsem sedmošolcem želim, da na plesišče zdrvijo in se srečno zavrtijo.

Vsem osmošolcem želim, da skupaj držijo, da njihova srca zaživijo.

Vsem devetošolcem želim mnogo dobrega na poti in naj jih mraz ne zmoti.

Vsem želim, da bi jelko okrasili in pod njo darila odvili.

Patricija Škrabar 8. c

Uredniški odbor:

Matic Troha

Lana Aisha Šibila Kozolič

Ina Zaletel

Erin Grešak

Aljaž Guček

Tian Imširovič

Grafično oblikovanje:
Barbara Lekše

Skvarčepis
januar 2023

Mentorica RaP Skvarčepis:
Anja Šircelj